

21 Μαρτίου 2016

## Γέρ. Αυξέντιος Γρηγοριάτης: Η εμπειρία της αγιότητας (Μοναχός Δαμασκηνός Γρηγοριάτης)

/ [Πεμπτουσία](#)



[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/22mzqAm>]

Όταν κάποτε τον ερώτησα: Πώς να λέγω την ευχή, μου απήντησε: Με την καρδιά”.

-Κι όταν έρχονται λογισμοί, τι να κάνω;

-Να τους διώχνεις. Οι λογισμοί, προέρχονται από τα πάθη. Τα πάθη είναι σαν τήν μηχανή. Έρχεται ο διάβολος γυρίζει την μηχανή του και τότε βγαίνουν σαν τα ζάρια οι λογισμοί. Εμείς πρέπει να τους διώχνουμε και να βάζουμε το νου στην καρδιά μας και να λέμε την ευχή”, και συνέχισε να προσεύχεται με τον νου στην καρδιά του.

Σε όλους ήταν καταδεκτικός με την σεμνοτάτη παρουσία του. Τους αγαπούσε τους Πατέρες και ιδιαίτερα αυτούς που τον διακονούσαν τους τραβούσε κομποσχοίνι. Οι συμβουλές του προς όλους σχεδόν, ακόμη και προς τους ευλαβείς χριστιανούς που τον επισκέπτοντο, ήταν η ευχή και η ανάγνωσι του Νόμου του Θεού.



Απέφευγε κάθε τι που θα τον ημπόδιζε στην γλυκυτάτη του προσευχή. Έτσι δεν ήθελε να συζητή πολύ, ούτε να καθυστερούν Πατέρες στο κελλί του, ανάβοντας την σόμπα του η ετοιμάζοντας το φαγητό του.

Ουδέποτε εξήτησε να τον συνοδεύση κάποιος για να πάη βόλτα στον περίβολο της Μονής. Ενίοτε, όταν αντιλαμβάνετο, ότι θα έλθουν κάποιιοι να τον ενοχλήσουν, κρυβόταν μέσα στα τετριμμένα κλινοσκεπάσματά του για να μη κουβεντιάζη μαζί τους.

Εντύπωσι είχε προξενήσει σε όλους μας, η συμμετοχή του στις ιερές Ακολουθίες. Σχεδόν πάντοτε στεκόταν όρθιος ψελλίζοντας την ευχή του Ιησού. Εκάθητο λίγο, αλλά όταν άκουγε το όνομα της Παναγίας, του Αγίου της ημέρας, έκανε αμέσως το Σταυρό του και σηκωνόταν. Το πόσο είχε χαριτωθεί, θα το μάθουμε από το στόμα ενός εργάτου της Μονής μας του κ. Δημήτρη, ο οποίος μετά το πέρας της Λειτουργίας κάποιου Σαββάτου, το 1979, με πλησίασε και με ρώτησε τα εξής:

-Πάτερ, εγώ είμαι άνθρωπος αμαρτωλός, αλλά τέτοια πράγματα που είδα σήμερα το πρωί στην Εκκλησία, θα έπρεπε εσείς να τα βλέπετε και όχι εγώ.

-Τι είδες, Δημήτρη; Τι σου συνέβη;

- Όταν μπήκα το πρωί στην εκκλησία, διαβάζανε κάτι Ψαλμούς οι Μοναχοί. Πέρασα από την Λιτή (εσωνάρθηκας) για το κυρίως Ναό. Τότε δεξιά μου, εκεί που στέκεται πάντα ένας τυφλός γέρος, ψηλός και αδύνατος, άκουσα Ψαλμωδίες. Απόρησα. Κύτταζα από που προέρχονται, αλλά από πουθενά δεν έβλεπα κάποιους από τους Πατέρες να ψάλλουν. Αρκετά συγκινημένος επήρα ένα στασίδι και προσευχόμουν. Στην ώρα της Θείας Κοινωνίας άλλη παρόμοια περίπτωση με ξάφνιασε. Όλοι οι Μοναχοί με προπορευομένους τους παλαιότερους Πατέρες, ήταν σε παράταξι πλησίον του Τέμπλου για να κοινωνήσουν. Καθώς τους εκύτταζα από μακριά, το πρόσωπο του πρώτου, αυτού δηλαδή του τυφλού, έλαμπε σαν τον ήλιο και περισσότερο. Μα ποιος είναι, πάτερ, αυτός ο Μοναχός;

-Ονομάζεται Γέρων Αυξέντιος και είναι άγιος Μοναχός. Αλλά πες μου ακόμη, Δημήτρη, σου έχουν συμβεί και άλλα παρόμοια τέτοια γεγονότα στην ζωή σου;

-Ναι, μία φορά, καθώς διάβαζα την Θεία Μετάληψι, αισθάνθηκα γύρω μου ευωδία και άλλοτε επιθυμώ πολύ να κλαίω, όταν διαβάζω αυτές τις ευχές.

Πνευματικός του μακαριστού Γέροντος εχρημάτισε ο Ιερομόναχος π. Π. Μαζί του συνήψε τον παρακάτω διάλογο:

-Γέρο Αυξέντιε, θα πάμε στο παράδεισο;

- Ο Θεός ξέρει.

-Τι πρέπει να κάνουμε για να κερδίσουμε την Βασιλείαν των Ουρανών;

-Να λέμε συνεχώς την ευχή: “Κύριε Ιησού Χριστέ...” και προσέθεσε: «Πολλές φορές βλέπω προς το δεξιό μέρος Φως. Αυτό το βλέπω όταν κάνω τον κανόνα μου με κομποσχοίνι. Το βλέπω τακτικά και μετά πάλι φεύγει.

-Τι αισθάνεσαι, όταν το βλέπεις, Γέρο Αυξέντιε;

-Αισθάνομαι πολλή χαρά και ειρήνη.

Είχε φθάσει στα μέτρα της αγιότητας από την παρούσα ζωή. Ο Χριστός με την παρουσία του ακτίστου Φωτός στην ψυχή του, εφάνερωνε την δική του παρουσία, η οποία τον ειρήνευε και τον χαροποιούσε.

Είχε μεγάλη ευλάβεια στον Γέροντα και Ηγούμενο της Μονής μας, τον π. Γεώργιο. Απέφευγε να δίνη συμβουλές, διότι μας έλεγε: «Εσείς έχετε τον Γέροντα που είναι θεολόγος. Αυτόν να ρωτάτε και να κάνετε υπακοή σε ό,τι σας λέγει».

[Συνεχίζεται]